

-- Chắc anh thương con lắm ?

Gã bồi đáp :

-- Điều ấy thì khỏi nói. Tôi thương con tôi hơn mọi vật trên đời. Mỗi tuần tôi đều mua cho thằng nhỏ 4 tuổi hai cái bong bóng. Nó chỉ thích bóng màu vàng thôi. Còn chị nó chơi búp bê. Có lẽ sau này chúng nó thành ca sĩ, ông ạ. Chúng nghe radio vài ba lần là thuộc lâu bài hát.

Trần Hình nói :

-- Hay quá ! Khi nào rảnh, tôi phải đến nhà thăm con anh mới được.

Gã bồi đáp :

-- Tôi ở gần đây. Đứng 7 rưỡi tối tôi về qua nhà. Nhà tôi ở trong hẻm Tân Đà, cách đây hai trăm thước. Hẻm số 2, nhà số 8.

Trần Hình định hỏi thêm, nhưng mắt hắn đã mờ đi. Như cái máy, hắn vút tờ bạc một trăm trả tiền rượu, đoạn cúi đầu bước ra cửa. Hắn sợ ngồi thêm mấy phút nữa sẽ tiêu tan ý định giết người.

Mặt trời lên tới đỉnh đầu. Nắng càng gắt, đại lộ Đồng Khánh càng tấp nập. Nguyên do của sự rộn rịp này là ngày đầu tháng, thiên hạ có tiền. Trần Hình cho tay vào túi mân mê gói bạc năm trăm. Nghĩ đến bộ mặt ngẩn tò te của lão chủ phòng trọ khi hắn rút tiền trả nợ, Trần Hình cảm thấy vô cùng khoái trá.

Trước tiệm ăn, một người đàn ông đeo râu giả như trong tuồng cái lương, khoa tay múa chân, bỏ bỏ quảng cáo thuốc bổ thận chế tại Chợ Lớn. Một lũ con nít mặt mày lem luốc, nhễ nhại mồ hôi, chen nhau mua nước đá pha si rô đỏ lỏm của một chú Tàu, trên môi cắn điếu xì gà khét lẹt.

Quang cảnh náo nhiệt này là một phần đời của Trần Hình. Những ngày cạn tiền, hắn thường lang thang trên vỉa hè, mũi hếch lên, mỗi khi bước qua những quầy hàng rong, vang rân tiếng « mại vô », và trở mắt nhìn bọn con nít thò lò mũi xanh, cãi cọ trước những chai si rô xanh, đỏ, vàng, những trái ổi gọt vỏ tươm tất nổi lênh bênh trên nước cam thảo màu nâu sẫm.

Nhưng trưa nay, Trần Hình lại thấy xa lạ và trống trải. Vì hắn sắp phải giết người. Giết một người vô tội.

Không hiểu sao chân hắn lại rảo về đường Tân Đà. Đến hẻm số 2, Trần Hình đứng phất lại.

Nhà của gã bồi khỏe mạnh có hai đứa con tíu tit và thơ ngây ở trong này. Một mảnh lục vô hình bắt Trần Hình tiến tới. Hắn chép miệng, nhủ thầm :

-- Ủ, thì mình ghé qua nhà hắn xem sao ? Ít bữa nữa, kiếm được nhiều tiền, mình sẽ tạt lại, biểu vợ con hắn.

Căn nhà số 8 nằm gọn giữa hẻm. Cánh cửa xanh lá mạ mới sơn sáng rực dưới nắng. Trần Hình đang ngó trần tráo thì tiếng trẻ con cất lên :

-- Chào bác.

Trần Hình ngoảnh lại. Hắn nhận ra thằng nhỏ 4 tuổi, thích chơi bong bóng vàng của gã bồi. Hắn cúi xuống vuốt má đứa trẻ :

-- Cháu ham bong bóng vàng lắm phải không ?

Thằng nhỏ cười hồn nhiên, mấy cái răng sún lộ ra :

-- Vâng. Sao bác biết ? Ba cháu nói với bác phải không ? Bác cho cháu tiền mua nào ?

Một giọng nói con gái tiếp theo :

— Đứng em. Xin tiền khách lạ, má đánh đấy.

Đưa con gái 5 tuổi vừa ở trong nhà bước ra. Nó giống em trai nó như hệt. Trần Hình nói :

— Em đừng sợ, má không đánh đâu.

Thằng bé 4 tuổi niu quần Trần Hình, vùi vỉnh :

— Bác cho cháu một đồng đi. Chị em cháu sẽ hát mừng bác, và bác gái một bài thật hay.

Vừa nói xong, nó hát liền. Đó là bài ca hợp đoàn của sói con. Nó nhớ lõm bõm, câu được câu chăng, giọng hát lại non nớt nhưng ai đã nghe khó thể ngăn được cảm xúc. Trần Hình rút cái ví da lép kẹp và bạc màu ra. Bên trong vền vện có một tấm giấy 20 đồng. Nếu không có xấp bạc năm trăm lúc này, đó là tờ hai chục cuối cùng của hắn.

Hắn dúi vào tay thằng bé. Rồi hốt hoảng chạy ra đường lớn, như bị ma đuổi.

Tiếng còi xe hơi lòi lòi hắn trở về thực tại. Một xe hơi Mỹ dài ngoẵng thẳng lại kêu ken két. Tài xế lộ đầu ra cửa xe, si sờ một tràng tiếng ngoại quốc. Trần Hình không lạ gì thứ tiếng này. Vì đó là tiếng mẹ đẻ của cha hắn. Hắn nói trơn tru, thậm chí hiểu cả tiếng lóng.

Người tài xế Pháp văng tục và chửi rủa. Ngày thường, hắn đã quắc mắt, tay chống nạnh, mắng lại một trận nên thân, hoặc xắn tay áo, tặng cho tên tài xế phạm thượng một cái tát tai nổ dom đóm mắt. Song Trần Hình chẳng nghe thấy gì hết.

Hắn bước lên hè, giơ tay vẫy xe. Một chiếc tắc xi đậu xích. Chẳng nói chẳng rằng, hắn trèo lên. Tài xế lái ra bờ sông. Chạy được một quãng, tài xế mới hỏi :

— Ông đi đâu ?

Trần Hình buông thõng :

— Về nhà.

— Vãn biết ông về nhà, nhưng ông muốn về đường nào ?

Câu hỏi dấm dẩn của tài xế làm Trần Hình xấu hổ. Hắn bận suy nghĩ vẩn vơ, quên bằng tài xế là người lạ, không thể biết nhà hắn ở đâu. Hắn buống ra một tiếng cộc lốc :

— Trần hưng Đạo.

— Quãng nào ?

Hắn sực nhớ ra đường Trần hưng Đạo lưu thông một chiều. Tài xế phải biết khách xuống quãng nào để rẽ vào cho đúng. Song Trần Hình lại gắt như mắu tôm.

— Bác hỏi làm gì ?

Người tài xế hừ một tiếng rồi nói :

— Mời ông xuống, tìm xe khác. Đại lộ Trần hưng Đạo dài mấy cây số, ông không cho biết quãng nào thì chạy suốt ngày không đến nơi.

Trần Hình thở dài :

À, tôi quên. Phiên bác quẹo Nancy vào.

Trần Hình thu người vào góc, tâm thần băng khuâng. Hắn ghét trò chuyện, vì muốn được thanh thoi liền tưởng đến người đàn bà chung giường, chung chiếu với hắn trong những ngày đói rét. Giờ đây, hắn có tiền. Hắn sắp giàu to.

Làn hơi nóng bốc lên thái dương. Từ lâu, sự ghen tuông đã chết hẳn trong lòng. Có lẽ vì á phiện và rượu mạnh. Nhưng cũng có lẽ vì hắn không dám ghen tuông nữa. Thanh Xuân phải rước khách lấy tiền nuôi hắn. Trần Hình suýt lộn mửa khi nghĩ đến cảnh nàng ngủ suốt ngày để ban đêm

thực như con vạc, và nhất là cánh nàng âu yếm với đàn ông lạ. Nàng sa ngã vì hắn. Vì hắn thất nghiệp một thời gian dài, lại đa mang nghiện ngập.

Từ nay, nàng sẽ bỏ nghề. Hắn sẽ sắm sửa cho nàng nhiều bộ cánh thật đẹp, và đưa nàng ra Cấp đổi gió để quên cuộc đời lầy lội.

Tắc xi đậu lại. Người tài xế càu nhàu khi thấy tờ giấy 500, Trần Hình xua tay :

— Không đủ tiền thôi hả ? Được, còn bao nhiêu đưa cho tôi.

Người tài xế trở mắt nhìn ông khách điên. Trần Hình khệnh khạng bước xuống. Mụ đàn bà nhai trầu bồm bồm, bán thuốc lá lẻ trước hẻm mà Trần Hình mua chịu từng điếu, toét miệng cười :

— Ái chà, ông Rờnê diện tắcxi. Oai quá !

Trần Hình vỗ đôm đốp vào túi quần căng phồng giấy bạc :

— Chứ không à !

Mụ bán thuốc nhìn hắn bán tin, bán nghi :

— Ông mua lẻ hay mua cả gói ?

Trần Hình nhún vai, ra vẻ không quan tâm :

— Dĩ nhiên cả gói. Nếu có; bà bán luôn cho cả bịch. Thuốc Camel đấy, tôi chán thuốc Méliá vàng khét lẹt rồi.

Hắn xia tiền lên cái tủ nhỏ. Mụ bán thuốc nhìn tờ 500 mới toanh, rồi nhìn hắn, không hiểu tiền thật hay tiền giả, hắn mua dừa hay mua thật. Trần Hình nhún vai lần nữa rồi tiến vào trong hẻm. Từ ngoài đường đến nhà, hắn còn phải trả nợ nhiều lần. Một trăm bạc hủ tiểu ăn từ tháng trước vẫn chưa trả. Trần Hình vút cho chú Tàu bụng phê hai trăm :

— Tiền lẻ biểu chú.

Lũ trẻ con bản thiu chạy theo hắn, la ầm ỹ :

— Ê, ê, ông Rờnê giàu quá !

Trần Hình ném cho đứa lớn nhất tờ bạc một trăm :

— Bọn mày chia nhau. Thôi dẫn ra cho tao đi.

Lên đến cầu thang, Trần Hình mệt nhỏi. Dưới trời nắng vàng lóa, căn gác xiêu vẹo trở nên xiêu vẹo thêm. Trần nhà chỉ chít mạng nhện và bồ hóng hàng chục năm chưa quét. Nền nhà cầu đất đen sì, che lấp những viên gạch bông màu hồng tươi tắn. Lan can cầu thang bị gãy nhiều khúc, được buộc lại bằng thép, rung rung mỗi khi có người lên lầu. Nhiều bậc thang gỗ đã bị mối gặm thủng khiến Trần Hình không dám bước mạnh. Những đêm trời mưa sùi sụt, hắn phải nhịn thở, sợ ho lên một tiếng cầu thang sẽ sụp đổ.

Lần đầu tiên, Trần Hình nhận thấy những con chuột cống đen sì đuổi nhau rầm rầm. Thật ra, ngày nào giờ nào cũng có chuột, song hắn không để ý. Cuộn giấy bạc 500 vừa làm hắn chán ngán ngôi nhà tiều tụy.

Đặt chân lên cầu thang ọp ẹp, Trần Hình gặp lão chủ. Thường lệ, lão chủ nhìn hắn bằng cặp mắt khinh rẻ :

— Thế nào, nợ quá lâu rồi, Rờnê. Định trả không thì bảo ?

Lão chủ nói với hắn trống không, không dùng tiếng ông lịch sự như hồi hắn dọn đến hai xe ngựa đầy ứ đồ đạc và quần áo sang trọng. Trần Hình cố giữ vẻ điềm tĩnh :

— Chào ông. Hôm nay, có tiền, trả hết nợ cho ông.

Hắn di những tờ 500 mới toanh vào đôi mắt thao láo của gã chủ kênh kiệu. Lập tức, lão chủ dỗi nét mặt, miệng cười oét ra :

— Vội gì, ông Rônê. Tôi chưa cần tiền. Ông giữ lấy, khi nào dư dật thanh toán cũng được...

Tuy vậy, lão chủ béo ụt ịt đã vỗ lấy xấp bạc, đút ngay vào túi. Lão chủ đã bắt đầu gọi Trần Hình lại bằng ông, tiếng ông ngọt sớt, đượm vẻ cung kính. Trần Hình giơ tay chào, định lên phòng thì lão chủ trịnh trọng bưng ra một chai rượu sâm nhung, còn nguyên giấy đỏ :

— Mời ông dùng với tôi một chén. Đây là rượu đại bổ, chế tại Cao ly, tôi mua trên ba ngàn một chai. Uống vào, yếu mấy cũng khỏe như voi. Ông coi tôi, đã quá nửa đời người mà còn dai sức như thanh niên. Nhờ rượu Cao ly đấy !

Ba ngàn một chai ! Tuần trước, có lẽ Trần Hình rùng mình. Từ lâu, hắn chỉ dám uống rượu đế, hai đồng một ly nhỏ. Rượu đế đối với hắn là tuyệt ngon rồi. Nhưng từ khi hắn có tiền ba ngàn một chai rượu bổ không nghĩa lý gì. Ngày xưa, hắn từng xài 50.000 bạc rượu một đêm. Vào tiệm nhậu, hắn gọi hàng két sâm banh thượng hạng, rót mời mọi người.

— Ông thấy ngon không ?

Trần Hình đáp :

— Ngon.

Lão chủ làm tàng mãi rồi, giờ đây đến lượt Trần Hình. Lão chủ rót thêm ly nữa, giọng thân mật :

— Á, tôi bảo á xâm lên dọn phòng cho ông. Lâu lắm, không ai quét tước, chắc phòng bẩn lắm.

Trần Hình buong thõng hai tiếng « cảm ơn » rồi lên gác, giữa thái độ tung hứng của lão chủ phì nộn. Hắn không cần ai quét dọn, vì mấy ngày nữa hắn sẽ đổi chỗ ở. Hắn sẽ thuê một căn phòng dang hoàng trong bin-dinh mới xây, gần chợ Bến Thành. Trong phòng bắt buộc có tiện nghi vệ sinh tân tiến, đồ gỗ đắt tiền, một cái quạt trần chạy êm ru, cái máy thu thanh Zenith 3.000 bắt được mọi đài trên thế giới để hắn nghe tin tức và để Thanh Xuân nghe cải lương mỗi đêm thứ bảy.

Trần Hình rón rén lại cửa phòng. Hàng trăm lần, hắn đã cọ tay vào cái nắm cửa bằng sứ sứ mẽ và am khối này. Cánh cửa bằng gỗ tạp mỏng, màu vàng, từ lâu không được sơn lại, đã ngả sang màu khối thuốc lá. Cặp vợ chồng già ở phòng bên thường cãi nhau vào nửa đêm, nhất là đêm đầu tháng, lạnh lương hưu về ông chồng la cà vào quán uống rượu say ngất ngưởng. Đợi chồng ngủ một giấc, già rượu, bà vợ gầy dẹt dựng ông chồng dậy, và bắt đầu cuộc đấu khẩu dài vô tận. Lần nào, tấn kịch cũng hạ màn với tiếng kẹt cửa, ông chồng cau tiết đập vợ ra ngoài, khóa chặt lại. Bà vợ khóc bù lu, bù loa, dựa lưng vào cửa phòng Trần Hình, tí tê đến gần sáng, quệt nước mắt, nước mũi vào làn gỗ bản thiu.

Trần Hình không chịu nổi nữa. Hắn sẽ bàn với Thanh Xuân, nếu nặng ưng thuận, hắn sẽ dọn liền.

Giờ này, chắc nàng đã dậy, nằm dài trên giường đọc tiểu thuyết kiếm hiệp thuê hai đồng

một tuần. Hồi sáng, nàng đã ăn căn dặn hẳn về sớm, để vào Chợ Lớn ăn mì. Ăn mì ở đường Lacaze đối với hai người là xa xỉ phẩm. Nhưng từ hôm nay, hẳn sẽ dẫn nàng vào tiệm ăn gần máy lạnh ở đại lộ Lê Lợi.

Nghĩ đến bộ mặt ngờ ngạc, và nụ cười tươi tỉnh của nàng, hẳn phần khởi thêm lên. Hẳn không đập cửa thình thình như mọi ngày, bắt nàng ra mở. Bản tâm của hẳn là lên vào bắt ngờ, và tới sau tủ áo, bịt mắt nàng lại, như con nit chơi trò bịt mắt bắt dê.

Hồi cực thịnh, tiền kiếm như nước, Trần Hình thường bịt mắt nàng, để nàng xem hẳn mang quà gì đến biếu. Lần nào, nàng cũng mở rộng mắt ngạc nhiên trước món đồ đắt giá. Lâu nay, hẳn chưa được bịt mắt nàng. Hẳn hy vọng nàng sẽ bằng lòng trò chơi ý nhị của hẳn.

Mở cửa không gây ra tiếng động là tài mọn của Trần Hình, sau nhiều năm mài đũa quần kaki trong phòng giấy số Liêm phóng Liêm bang. Nhẹ nhàng, hẳn luôn một sợi thép cứng, uốn cong vào ổ khóa. Một phút sau, cánh cửa mở ra từ từ. Lòng Trần Hình vui như mở hội. Trong đời, có lẽ chưa bao giờ hẳn vui bằng hôm nay.

Bồng tay chân hẳn lạnh ngắt như dầm trong nước đá. Rồi từ lạnh chuyển thành nóng sôi. Mặt hẳn bật lửa phừng phừng. Cặp mắt cú vọ quắc lên, phóng ra tia sáng giết người.

Hẳn không ngờ sự thật lại đau đớn, và phũ phàng như vậy. Trong khi hẳn mơ tưởng tới người tình thủy chung, trang diễm sẵn sàng, chờ hẳn để ôm vai bá cổ để vào Chợ Lớn ăn mừng, thì trước

mặt hẳn giường chiếu bị tung ra hỗn độn. Thanh Xuân nằm dài trên giường, toàn thân lỏa lồ một cách ghê tởm. Nhưng nàng không nằm một mình.

Cùng với nàng là một người đàn ông lạ. Giận điên lên, Trần Hình vớ lấy vỏ chai la-ve trên bàn, đập vỡ làm hai, mảnh chìa tua tủa, rồi giơ cao lên.

Tiếng động làm Thanh Xuân chồm dậy. Nàng rú lên một tiếng.

